

завивашъ съ бѣла черга земята, да се топли сѣмето въ нивята. Я какъ си посребрилъ гората! А пѣкъ дѣцата най-много ти се радватъ, че имъ правишъ пързалки. И за Малкъ-Сѣчко добро приказватъ. Той донася кокичета, минзухаръ, а кѣмъ края си — и малки агънца. А пѣкъ мила Марта като се засмѣе, та се разблѣятъ овци съ агънца по полето, да ти е мило да гледашъ. Априлъ ни носи зелена трѣвица, а пѣкъ Май — да ви не остане мѣчно — нему най-много се радватъ. За другитѣ и да не приказвамъ. Тѣ ни хранятъ и обличатъ; кой може да каже лошо за тѣхъ?

Мѣсецитѣ много се зарадвали и попитали бабата какво търси въ гората. Тя имъ разказала. Априлъ ѝ грабналъ кошницата и заедно съ Май я напълнили съ ягоди. Вземала бабата кошницата и си тръгнала. Голѣмъ-Сѣчко я благословилъ: „Кога поговоришъ, бабо, отъ устата ти жълтици да падатъ!“

*

Отишла си бабата у дома и занесла ягодитѣ. Като поговорила, отъ устата ѝ се посипали жълтици. Видѣла това снахата и завидѣла. „Ако бѣхме изпратили моята майка за ягоди, казала тя, — изъ устата ѝ не щѣха да падатъ само жълтици, а и безцѣнни камъни“. — Добрѣ, рекълъ мжжътъ, — да изпратимъ и нея. Изпратили я.

Отишла бабата въ гората, замръкнала и вечерта отишла при мѣсецитѣ.

— Бабо, какво приказватъ хората за насъ? запиталъ я Голѣм-Сѣчко.

— Ехъ, дѣртако, какво да ти кажа! рекла бабата. — Голѣмъ-Сѣчко — дано главата да си отсѣче! Като духне, като вѣине, та всичко живо въ